

[Undervisningsministeren.]

skolen, og hvad der i øvrigt er at byde på, og hvor man gennem denne tilrettelægning viser, at der er andre veje end eksamensskolen at gå for de børn, der ikke er udpræget bogligt begavede. Det har aflastet et tryk på eksamensskolen, hvilket har været af stor værdi. Der er endvidere af det praktiske erhvervsliv vist interesse for at honorere de unge, der har en uddannelse efter det 14. år, når de skal ansættes i det praktiske erhvervsliv. Der er sket noget virkelig betydningsfuldt i bedømmelsen af skolen gennem det, der allerede er skabt, og der vil ske mere i de kommende år.

Jeg er glad for, at vi i dag har haft lejlighed til at udveksle synspunkter, og har været glad ved at høre den saglige og forstående måde, hvorpå man fra ordførernes side har taget tingene. Det takker jeg for. Jeg skal gøre, hvad jeg formår for at komme det til livs, som vi alle er enige om er et stort onde for vor skole: den store lærermangel, og jeg håber på fremdeles den samme interesse og forståelse fra de politiske partier, som er kommet til udtryk i dag gennem deres ordførere.

Ordføreren for forespørgerne (*Hartling*):

Det var hyggeligt med al den tak til oppositionspartierne for at have taget dette spørgsmål frem. Det er i det hele taget nyttigt og vel helt uundværligt med en god opposition.

Jeg har en korrigerende bemærkning til det ærede medlem hr. K. B. Andersen. Det ærede medlem sagde, at han glædede sig over, at man i vikartiden kunne give seminarieeleverne tilsyn og vejledning, sådan at det ville blive en udmærket pædagogisk foranstaltning. Jeg må imidlertid sige, at sådan kommer det ikke til at gå. Set fra seminariernes side er det en ulykke, at de skal af med eleverne til vikartjeneste. Disse kan meget vel lære noget derude, men man må gøre sig klart, at de skoler, som mangler lærere, og hvor man vil anbringe dem som vikarer for at afhjælpe nøden, og så de skoler, hvor man kan lære dem at undervise, fordi der er velegnede lærere og gode skoleforhold i det hele taget, de to sæt skoler falder meget sjældent sammen. Selv om man godt kunne få nogen

til at se efter dem en gang imellem, skal man ikke vente sig noget i retning af, at det bliver en pædagogisk foranstaltning.

Jeg kunne dertil føje en bekymret bemærkning om seminarierne, for det ser ud til, det bliver dem, der på mange måder skal bære byrden ved en udsættelse af forbedringer; det er dem, der skal have overbelægning med mange klasser og mange elever i klasserne.

Da vi fik den nye seminarielov i 1954, som trådte i kraft i 1955, udvidede vi studenternes uddannelse på seminarierne fra 2½ til 3 år, og alle var enige om, at det var en vældig fordel og et stort fremskridt. Og nu går vi tilbage til den gamle ordning. Det er et spørgsmål, om det ikke er en kortsynet politik at lade seminarierne bære denne byrde.

Jeg har også en polemisk bemærkning til det ærede medlem hr. K. B. Andersen. Det drejer sig om det 8. skoleår.

Nu skal jeg lade være med at sætte grammofonstiften ned i rillen og køre de sædvanlige argumenter frem og tilbage, men blot sige, som jeg sagde i første omgang, at hvis man argumenterer så firkantet: vi var på sinkestadiet, fordi vi kun havde 7. skoleår obligatorisk — hvor firkantet må man så ikke fortsætte med at argumentere, når man nu nedsætter timetallet med så og så mange procent. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen sagde med henvisning til forrige uges debat, at når man ikke har flere murere, må man begrænse byggeriet. Ja men det er jo ministeren, der har nedsat timetallet; det er ministeren, der har beskåret „byggeriet“. Men lad det nu være; det er vel i overensstemmelse med denne tendens til at nedsætte undervisningstiden, at vi i hvert fald ikke forlænger forhandlingerne her.

Og så har jeg en forundret bemærkning til det ærede medlem hr. Helge Larsen, der talte om, at man under lærermangelsituationen kunne anvende fjernsynet. En ting er at inddrage fjernsynet i undervisningen på linje med skoleradioen, det forstår jeg, noget andet er at erstatte lærerne med fjernsynsapparater. Jeg forstod på det ærede medlem, at det var gymnasielærerne, man kunne erstatte med et fjernsynsapparat og måske også med en båndoptager, og det beroligede mig jo lidt. En folkeskolelærer